

ELS ENGANYS DE LES DONES

. Conten que a Santa Pola hi havien tres matrimonis, veïns i amics de tota la vida. Els marits, Vicent, Toni, i Joan, eren molt bons homes, però poc espavilats. Les dones, Pepa, Teresa i Loreto, un dia que es van reunir, i xerrant que estaven, Pepa va dir:

—Xiques, podríem donar un premi a qui fera al seu marit la burla més gran. De segur, que el premi me'l emportava jo.

—Tu? Ben poc coneixes el meu home —feia Teresa—, jo seria capaç de fer-li creure que s'ha mort.

—I jo— replicava Pepa, que havia iniciat el tema—, al meu Vicent el marejaria tant que no sabia ni on para sa casa.

—Doncs jo —digué Loreto—, el meu home el faria passejar-se tot nu, "en cúrios", per mig del poble.

I es posaren a riure totes tres.

Quan arriba Vicent a casa es troba a la seua dona que feia la malalta i el va enviar al boticari a per la medicina que prenia sempre. Mentrestant, la seua dona agafà un cartell que deia Barberia i el posà damunt la porta i amb una cortina nova. Quan arriba el seu marit i va veure això es va estranyar i va tirar cap a dalt, i després cap a vall. Pegant voltes fins que la dona va traure el cartell, i va aconseguir entrar a sa casa. La dona quan el va veure li va dir de tot, però amb gran esforç aguantant-se les rialles.

Ben a prop, Toni i Teresa, sopaven tranquil·lament quan, de sobte, la dona comença a plorar i a fer crits.

—Ai, Senyor, quina desgràcia! Que el meu home s'ha mort?

—Qui s'ha mort? —s'estranyà el marit.

—Tu! Tu!—insistia la dona.

La dona l'agarra pel braç, el fica al llit, li posa els braços sobre el pit i li encasta una estampa de la Mare de Déu entre els dits.

Mentre a casa de Joan i Loreto, quan arriba el marit a casa, la dona l'esperava vestida de dol.

—Joan, vine a vestir-te, posa't la jaqueta i els pantalons, que anem al vetlatori del teu amic.

—Però, qui s'ha mort?

—El teu amic Toni.

Ella tota disposada, se l'emporta a l'habitació per ajudar-lo a despullar-se. I quan l'home era tot nu, li diu:

—Hala, anem, que ens esperen.

—Però, xica, si no vaig vestit. Com vols que isca "en cúrios"?

—Si que vas vestit, que portes la roba nova, el que fa és que no la veus a causa dels nervis. Vinga, afanya't, que ens trobaran a faltar.

I la dona se'l endugué tot nu al carrer. Quan arriben a casa de Toni, Teresa plorava com una magdalena. I Joan que es passeja per tota la cambra sense roba, fins que el mort que s'adona, va dir:

—Xe, Joan, si no fóra perquè estic mort, jo diria que vas "en cúrios".

Les dones esclataren a riure amb grans crits, aleshores els marits vegeren l'engany. Però encara que es van enfadar, finalment feren les paus.

catacric catacrac
conte contat
conta acabat

